

בואו להתאהב בשרון אייל

יופיה מושלם, רקדניה מפליאים בתנועות סוחפות והמוזיקה אלוהית. היצירה החדשה של שרון אייל "מקרובה קביסה" פשוט מפעימה

יום חמישי 28 בפברואר 2008 05:34 מאת: גבי אלדור, עכבר העיר און-ליין

העבודה החדשה של שרון אייל "מקרובה קביסה" היא פיתוח מרתק של עבודות קודמות שלה: שפת תנועה עשירה ותובענית, וירטואוזית ולעיתים פשוטה ומטעה בפשטותה. זוהי חשיבה מורכבת שטבועה בכל תנועה, וחרות מוחלטת להיות היא עצמה, ללא קישוטים והסתרות. על במה חשופה נעה הקבוצה כולה בתחילה ביחד, בקול אחד, בעוצמה שתלך ותגבר עד סופו של המחול שהשאיר אותי נרגשת בגלל היופי עוצר הנשימה, בגלל השפע האינסופי.

הרקדניות בחולצות קצרות שרוול, כמעט חסודות, ומכנסונים מתופרים. הגברים בשורטס חסרי התחכמויות, נעים בקבוצות. סולו שמתרחש דווקא מאחורי הקבוצה, בדואט שניתן לו מקום מרכזי או שהוא מבצבץ פתאום בפינה, די ג'י מאחורי חלון מואר קלושות בירכתי הבמה, ומוזיקה שהופכת להיות חומר שדרכו חותרים הרקדנים ואותו הם מעצבים בריקודם. אורי ליכטיק, הדי ג'י, הוא שותף פעיל ומפתיע בעוצמתו ובקשב שלו למתרחש על הבמה. ההבנה שלו כל כך עמוקה שלו, שנראה שהוא דוחף את כל העסק הזה קדימה - הפעימה כמקור של חיים, הקצב כחיים עצמם.

בתוך העושר הריקודי אפשר להבחין בשני קווים. הראשון, הוא זה שמקביל לשם הראשון של היצירה - מקרובה, אותה בלרינה אגדתית של הבלט הרוסי. במישור הזה התנועה לפתע מתקשחת, רגל עולה חדה וגבוהה, זרועות רכות יוצרות קשת מלבבת, רק הורדים בשיער חסרים, אבל ההמשך המיידית הוא היפוך המסגרת ושבירתה, כאילו הבלט עצמו הוא רק עצירה מאופקת עד חורמה, סיכום של כל מה שנחבא בתוך הגוף ופורץ כאשר ניתן. אך הפריצה עצמה גם לה יש חוקים לא קלים של משכים אינסופיים, של גודל תנועתי אחר, של נדיבות, והגוף כולו הוא חגיגה של מיניות לא במובן של פיתוי והתגרות, אלא מיניות שהיא מקבילה לכח החיים, על כל העוצמה והייאוש שבחיים על הקצה. הנשיות של שרון אייל פשוט מפוארת, ואפילו יותר מאשר ב"ברתולינה", שם עוד היו נשים מונפות באוויר ומוטלות בערימה, והעוצמה היתה אלימה ולכן גם יותר גברית. כאן הצלילית הנשית היא קמורת מותניים וגמישה ורבת פנים, גזורה בחלל כמו פסלי אלות קדמוניות.

ועדיין לא הגענו למלה "קביסה" שאולי יש לה משמעות אחרת אבל ליד "מקרובה" היא הופכת מיד להיות אפריקנית, וזה אולי איזור הדמדומים של הגברים בנעלי עקב אדומות שעוברים את הבמה במין סמבה עצלה וחושנית, והשורות של ריקוד עם רך וחסר מאמץ, מין תמהיל הרמוני בין השלמות הקרה של הבלט ופראות הקיום חסר הספקות, מקום שבו התרבות לא יודעת להיות באמת טוטלית ולכן מתחפשת ומתגדרת ומתגרה, עד שליאו לרוס הגואדלופני עולה עם הנעלים האלו על הבמה והופך להיות הריקוד לכשלעצמו, פלא של קיום ריקודי שמפריך מיד את כל מה שכתבתי (בניסיון פתטי לעשות סדר בחוויה). ואחר כך חשבתני על המלה "אקסטזה", התעלות חושנית שהופכת להיות רוחנית, כי זה סודו של היופי הזה, של קימור מבריק ומהיר כמו ברק של רייצ'ל אוסבורן, של יערה מוזס שמתרוממת פתאום ממעמקי הקרקע כמו גל, של הבנות כולן שהן מהירות ומדייקות ומפתיעות ועזות נפש וחמורות, והפאר הזה הוא הרבה מעבר לפיזי.

יש רגעים בלתי נשכחים ביצירה הזו, בעיקר כאשר כל אחת מהנשים רצות ליציאה הצידית קמורות חזה כמו ציפורים ופתאום כאילו יריות, והחזה קורס והן ממשכות לרוץ, והצעקה המתמשכת של טליה לבדא, רקדנית עם עוצמות עזות ומלוטשות, שמדי פעם קוראת בקול סימוני זמן עד אותה צעקה של אורגזמה קוסמית שמעיפה את דניאל אגמי בריקוד מהיר כל כך, שבו משתתפים לא רק היא, אלא גם כל איבריה שניתנו להם חיים משל עצמם.

התאורה של במבי היא סיפור נוסף ביצירה. הוא לא רק מאיר את המתרחש, אלא יוצר באור ובחשיכה הבלחות מסנוורות ואפולולית זהובה. זוהי אינטרפרטציה של מה שיש ויצירה לכלשעצמה. התאורה מורכבת בעיקר מאורות לבנים ומוטות ניאון שיוצרים מסגרת לבמה, אולי מקבילה למסגרת הבלטית הסמויה, ושם יש אש לבנה והפתעות חכמות של אור אנושי פתאומי, חם ונחשתי על ליאו הרוקד המגיע פתאום לקדמת הבמה כאילו הוא מצטרף עכשיו לבני האדם הצופים בו. האורות הלבנים מלמעלה, כאשר הידיים מורמות כמו פיסול של גבהים, והחילופים המהירים והשבירות וסולו התאורה ששוטפת את הבמה

הריקה לרגע במחווה למופעי רוק, בגלים של תאורה מתעתעת. לקראת הסוף, שהוא מרגש עד דמעות, מצטרף במבי לאמנות הגדולה של הציירים הפלמים, וכמו מין רמברנדט של ימינו ממציא סוגים של חושך שבו אפשר לראות הכל. הרקדנים, בדבוקה, מתרחקים, גבם אלינו, בחושך האדמוני הזה, כמו קבלת דין, ומלמעלה יורד אור אחד ויחיד, מעומעם, מפריד ומלטף קלות שכמה, פיסת עור מבריקה, שריר גב, ורקדנית אחת בנעלי עקב שלא כפי מידתה. זה לא מפסיק לפעום, המוזיקה תישאר גם כשנלך, הפעימה תספר לנו מאיפה באנו ולאן אנחנו הולכים.

*****

גלובס

ביקורת מחול / שלי קלינג
28 – 27 בפברואר 2008

משהו טוטאלי

'מקארובה קביסה', מאת שרון אייל בביצוע להקת בת-שבע מרתק, אינטנסיבי, עוצר נשימה

כעשר דקות לאחר תחילת המופע אישה מבוגרת מאוד, שערה אסוף בקוקו בסגנון בלרינה, חצתה את השורה שלפני ונמלטה בזעף מהאולם. אולי השם 'מקארובה קביסה' שחלקו הראשון מתייחס לסולנית הבלט האגדית נטליה מקארובה, גרם לאישה הזו לחשוב שמדובר במופע מסוג מסוים מאוד, אך לו היתה מתייחסת לחלקו השני של השם, שלדברי אייל משמעותו: חוזק, עוצמה והרמוניה בניב אפריקני, הייתה מבינה לקראת מה היא הולכת, שהרי מדובר בבלט מסוג חדש, כזה שקורע אותך מבפנים ומותיר אותך בסוף המופע ממש עם הלשון בחוץ.

השם מבטא היטב את רעיון המופע. מצד אחד עומד כבאלט הקלאסי – שפה שמטרתה להראות יופי ודרמה, בעלת חוקים נוקשים מאוד, הן מבחינת מבנה המופע והן מבחינת יכולות הרקדנים שנדרשו בעבר להיות יפים ולהראות כאילו הכל בא להם בקלות. מצד שני עומד כל מה שאייל עושה לבלט.

במסיבת עיתונאים שהתקיימה באולם בת-שבע בשבוע שעבר, אמרה אייל שהיא לא חושבת על מתח בין קלאסי למודרני, ומתייחסת לעובדה שכילדה רקדה בלט וצפתה בוידאו של בלט. היא מציינת שהיא 'מתחברת לקלאסי מהמקום התבניתי, הפורמלי, מהצד הגרפי של העבודה'. רק מישהי עם רקע מקצועי כשל אייל יכולה לקחת את התבניות של שפת הבלט, התנועות המעודנות והאסתטיות שלו, לפרק אותן ולהוסיף תבלינים אקלקטיים ממה שהו שמזכיר מחול אפריקני פולחני, לנהל דיאלוג אינטליגנטי עם תרבות המועדונים ומשם ליצור משהו מרגש וחושני, שבביצוע רקדני בת-שבע המצוינים הופך למופע שמחזיק אותך בבטן ולא מרפה.

מצד אחד אתה מרגיש שאתה נחנק, לא יכול להכיל את זה יותר, מצד שני אתה רוצה מזה עוד ועוד, זה יפה, עוצב, מצחיק, וכל-כך סקסי.

סקסיים הם ארבעת הגברים במכנסיים קצרים וחזה חשוף, שנועלים נעלי עקב אדומות בזהירות, ומתפרעים להם להנאתם במקצבים מתחלפים. סקסי הוא הדואט של שתי הנשים, אחת שנמצאת בטרנס של אהבה עצמית וכוח, והשנייה שמתחככת לה על הרגל. אני מודה שכאן זזתי באי נוחות, בכיסא אבל נהייתי מכל רגע. סקסית אייל עצמה שבולטת בין הרקדנים והרקדניות, המצוינים באמת, אבל באייל יש משהו ארוך ולא נגמר, מהפנט, טוטאלי באופן כמעט מבהיל. ומאוד נפעמתי מביצועיו של ליאו לרוס, שהתנועה הכוח והחושניות שלו הותירו אותי מסוחררת.

התחושות החריגות האלה מתבטאות גם בבמה המעוצבת כהאנגר עם פיגומי אלומיניום, בטון חשוף ותאורת ניאון חזקה. בפניה האחורית ניצבת עמדת הדי.ג'יי. ובה אורי ליכטיק רוקח מוסיקה מכשפת שמורכבת ממיקסים של טראנס, אלקטרו, שנות ה-80, מוסיקה עכשווית וגם נגיעות של קלאסי.

ודבר אחד לסיום, מי שרוצה להעביר ערב נעים ואלגנטי, עדיף שידיר רגליו מהמופע הזה, משום שמדובר ב-60 דקות של מסיבת ריקודים פולחנית, מהממת ביופי, בכוח וברוך שלה, שאינה מיועדת לבעלי עצבים חלשים.

ציון: 10